

■ Ἡ ἐμπιστοσύνη στὸν Θεὸ εἶναι θεάρεστο ἔργο

Τὸ δαιμόνιον τῆς αὐτοκτονίας*

Ἡ μετάνοια τοῦ Πέτρου • Ἡ ἀπελπισία τοῦ Ἰούδα

«**Καὶ ῥίψας** τὰ ἀργύρια ἐν τῷ Ναῷ ἀνεχώρησε, καὶ ἀπελθὼν ἀπήγγξατο» (Δηλ.: **Καὶ** ἀφοῦ ἔρριψε τὰ ἀργυρὰ νομίσματα εἰς τὸν περίβολον τοῦ Ναοῦ, ἀνεχώρησε καὶ ἐπῆγε καὶ ἐπνίγη μὲ σχοινίον).

Ἡ ἔσχατη λύση τῶν προβλημάτων τῶν ἀπίστων-ὀλιγοπίστων εἶναι ἡ ἀπόγνωση καὶ ἡ ἀπελπισία. **Αὐτὸ** ἔπαθε καὶ ὁ Ἰούδας. **Δὲν** μετενόησε, ἀλλὰ ἀπελπίσθηκε.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος διευκρινίζει:

«**Τὸ** νὰ μεταμεληθῇ ὁ Ἰούδας καὶ νὰ ρίψῃ τὰ ἀργύρια καὶ τὸ νὰ μὴ ντραπῇ τὸν Ἰουδαϊκὸ ὄχλο, ὅλα εἶναι παραδεκτά. **Τὸ** νὰ ἀπαγχονισθῇ ὅμως, αὐτὸ εἶναι ἀσυγχώρητο καὶ ἐνέργεια τοῦ πονηροῦ δαίμονα. **Γιατὶ** τὸν ἀπομάκρυνε πρῶτα ἀπὸ τὴν μετάνοια, γιὰ νὰ μὴ ὠφεληθῇ ἀπ' αὐτήν. **Ἐπει-**

τα τὸν φονεῦει μὲ θάνατο ἄτιμο καὶ καταφανῇ σὲ ὅλους, ἀφοῦ τὸν ἔπεισε νὰ αὐτοκτονήσῃ».

* * *

Στὸν Βίο τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου († 12 Νοεμβρίου), διαβάζουμε γιὰ τὸ δαιμόνιο τῆς αὐτοκτονίας:

«**Κάποια** φορὰ ὁ Ἅγιος ἐνῶ περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὴν πόλη, βοήκε σὲ ἓνα μέρος κάποιον νέο ἀπαγχονισμένο καὶ εἶπε στοὺς ἐκεῖ παρευρισκομένους.

Τοῦτο τὸ κακὸ ἔγινε συνεργεία

τοῦ διαβόλου”. **Κ**αὶ ἀφοῦ στάθηκε πρὸς τὴν ἀνατολή, ἔκανε προσευχὴ στὸν Θεὸ ἀρκετὴ ὥρα. **Ἐ**πειτα εἶπε: **“Τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτο καὶ πονηρὸ, ποὺ παρεκίνησε τοῦτον τὸν νέο νὰ κρεμασθῇ στὴν ἀγχόνη, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, φανερώσου μπροστὰ σὲ ὅλους, γιὰ νὰ σὲ δοῦμε”**. **Ἀ**μέσως μὲ τὰ λόγια αὐτὰ φανερώθηκε τὸ δαιμόνιο σὰν ἀραπόπουλο, κρατώντας στὰ χέρια του σχοινί, τὰ μάτια του ἦσαν σὰν φωτιά, τὰ χεῖλη του μαῦρα, τὰ δόντια του λευκά, τὰ χέρια του μακριά, τὰ πόδια του στραβά καὶ ἡ γλῶσσά του κρεμασμένη ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα του, σὰν τοῦ λυσσασμένου σκυλιοῦ. **Τ**ότε τοῦ λέγει ὁ Ἅγιος: **“Πνεῦμα ἀκάθαρτο καὶ πονηρὸ, ποιά εἶναι ἡ ἐργασία σου;”**. **Ἐ**κεῖνο ἀπάντησε: **“Ἡ ἐργασία μου εἶναι νὰ παρακινῶ τοὺς ἀνθρώπους σὲ αὐτοκτονία, διότι σὲ αὐτὸ μὲ διώρισε ὁ ἀρχηγός μου ὁ σατανᾶς”**. **Ἀ**λέγει ὁ Ἅγιος: **“Καὶ γιὰ ποιά αἰτία παρεκίνησες τοῦτον τὸν νέον νὰ κρεμασθῇ;”**.

Τότε τὸ δαιμόνιο ἄρχισε νὰ κατηγορεῖ τὸν αὐτόχειρα, λέγοντας: **“Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν πρῶτα εἰδωολάτρης καὶ ὕστερα ἔγινε Χριστιανός, ὅμως δὲν ζοῦσε σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολὲς ποὺ παρέλαβε, ἀλλὰ ἔκανε τὰ κακὰ του θελήματα, καὶ δὲν σκεπτόταν τὴν αἰώνια κόλαση. Εἶχε δοθῇ ὅλως διόλου στὶς κακίες, βάζοντας μὲ τὴν θέλησή του τὸν λαιμό του κάτω ἀπὸ τὸ ζυγὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀφοῦ πληγώθηκε ὁλόκληρος ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως τὰ πόδια ἔχασε τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας του. Ἔτσι βρῆκα καὶ ἐγὼ τὴν εὐκαιρία καὶ τὸν παρεκίνησα νὰ κρεμασθῇ, γιὰ νὰ τὸν ἔχω μαζί μου στὴν κόλαση. Διότι αὐτὸς εἶναι ὁ δικός μου μεγάλος ἀγώνας”**.

Τότε ὁ Ἅγιος εἶπε στὸν δαίμονα:

“Δόλιε καὶ φονιά, σὺ εἶσαι ἐχθρὸς καὶ κατήγορος καὶ σὺ παρεκίνησες τοῦτον τὸν δυστυχῆ νὰ παραδοθῇ στὸ σκοτάδι καὶ στὴν ἀπώλεια, καὶ τὸν κατήντησες σὲ ἀθλία κατάσταση, τώρα δὲ τὸν κατηγορεῖς, ὅτι αὐτὸς ἔγινε αἷτιος νὰ κρεμασθῇ καὶ ὄχι σύ; **Γι’ αὐτό, σὲ προστάζει ὁ Ἰησοῦς Χριστός, δι’ ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ, νὰ πᾶς νὰ κατοικήσης στὴν ἄκρη τῆς οἰκουμένης ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου καὶ νὰ κατεβῇς μὲ τοὺς συντρόφους σου στὸν Ἄδη, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐτοιμασμένος γιὰ σᾶς”**.

Καὶ ἀμέσως ὁ δαίμονας χάθηκε.

Μετά ἀπὸ αὐτὰ πλησίασε ὁ Ἅγιος τὸν νεκρὸ καὶ εἶπε αὐτὴν τὴν προσευχή:

“Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ἔχων ἄμετρον συμπάθειαν καὶ πέλαγος εὐσπλαγχνίας ἀνεκδιήγητον, μὴ παρίδῃς τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν Σου, καὶ ἀνάστησον τὸν νεκρὸν τοῦτον, ἵνα δοξάζεται τὸ πανάγιον ὄνομά Σου εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. **Ἀμήν**”.

Καὶ ἀμέσως, ἀναστήθηκε ὁ νεκρὸς καὶ πέφτοντας στὰ πόδια τοῦ Ἁγίου εἶπε:

“Σὲ εὐχαριστῶ, Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, διότι δὲν μὲ ἄφησες τὸν ἁμαρτωλὸ στὸν φρικτὸ καὶ πικρὸ ἐκεῖνο τόπο τοῦ Ἄδου, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ ὁδήγησέ με, γιὰ νὰ τύχῃ τῆς σωτηρίας μου”.

Τότε ὁ Ἅγιος εἶπε: **“Ε**πειδὴ, παιδί μου, δοκίμασες καὶ εἶδες τὸ μεγάλο κακὸ, ποὺ προξενοῦν στὸν ἄνθρωπο οἱ ἁμαρτίες, γι’ αὐτὸ ἄξια μετανόησε, κλάψε γιὰ τὶς ἁμαρτίες σου, μίσησε αὐτὲς καὶ πάρε ἀπόφαση ἀπὸ σήμερα νὰ ἀπέχῃς ἀπὸ κάθε κακὸ”.

Αφοῦ κατόπιν τοῦ ἔδωσε τὸν πρέποντα κανόνα καὶ ἀφοῦ τὸν καθωδήγησε πῶς πρέπει νὰ περνᾷ τὴν ζωὴ του καὶ νὰ κἀνῃ ἔργα τῆς μετανοίας τὸν ἄφησε νὰ φύγῃ».

* * *

Ἡ ἐμπιστοσύνη στὸν Θεὸ εἶναι ἔργο θεάρεστο, ἐνῶ ἡ ἀπόγνωση καὶ ἡ ἀπελπισία εἶναι ἔργο τοῦ διαβόλου.

Ἐργο δικό μας εἶναι ἡ μετάνοια τοῦ Πέτρου, ὄχι ἡ ἀπελπισία τοῦ Ἰούδα.

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», 2.541/9.5.2025. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.